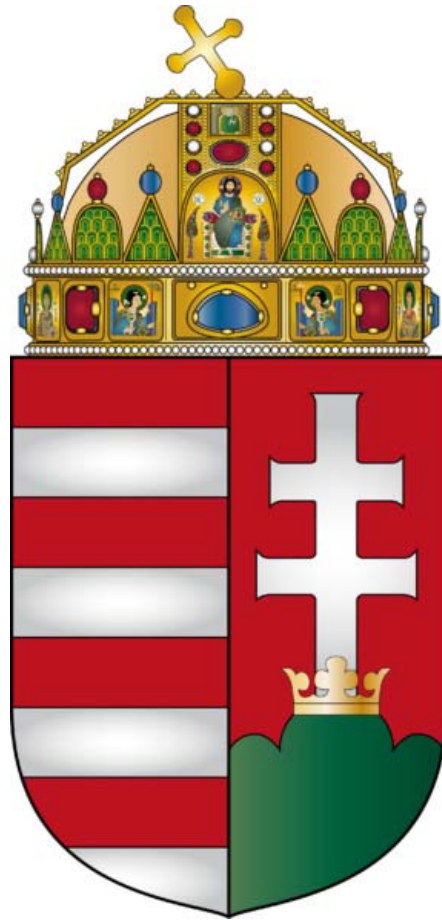

Mit ér az ember, ha magyar?

**Történelem házi dolgozatok
2008.**

Tanár: Dr. Hamza Lászlóné

Mit ér az ember, ha magyar?

„Egy népet nem a testi hasonlóság, hanem a közös múlt, a hasonló gond, az egy haza levegője egyesít, s válasz el egy más jelenű néptől. Magyar az, akinek nyelve és esze magyarul forog. Becsületesen nem lehet más vizsgát találni arra, hogy kit tartsunk igazán magyarnak. Nem könnyű vizsga ez. Sokkal nehezebb annál, ami elé a fajta testi jegyeinek kutatói állítják az embert. Itt a lelket kell kitenni.” (Illyés Gyula)

Mi magyarok azért tartozunk össze, mert egy nyelvet beszélünk, mert közös múltunk, történelmünk van, legyünk most bárhol is. Ez tart minket össze, ezért mondja a legtöbb külföldre utazó hazai magát magyarnak. Történelmünk évezredekre nyúlik vissza. Nyelvünk igen különleges, sokak szerint nehéz, de vannak szépségei, más népeknél nem fordul elő. Magyarnak lenni sokat ért nagyapáinknak és minden leszármazottnak, nekünk is. Számomra talán valami kiváltságot jelent, hogy ideszülettünk, itt élhetünk, így beszélhetünk.

Sajnos, amikor hazánktól területeket vettek el, akkor rengeteg ember kényszerült arra, hogy másokhoz alkalmazkodjon, ez szörnyű veszteség volt. Közülük nagyon sokan tartják magukat teljes mértékben magyarnak ma is, ezt a nyelvet beszélik, de nem akarnak eljönni otthonukból, mert számukra az is fontos. Nekem a magyarságtudat a magyarok összetartozását is jelenti. Mert még a külföldi emberek is próbálnak egymáson segíteni. Soha nem tartoznék máshova, mert az idetartozás tudata páratlan: itt él a családom, a rokonaim, a barátaim, az ismerőseim, ide tartozok. Az emberek születnek valahová, és a legtöbb esetben ott élnek, mi ide születtünk, és büszkéek vagyunk rá. Magyarországra. Egy gyönyörű vidékre hagyományokkal, saját nyelvvel, hovatartozással.

*„Lelkünkbe szíva magyar földünk lelkét,
Vérünkbe oltva ősök honszerelmét,
Féltőn borulni minden magyar rögre,
S hozzátapadni örökkön-örökre!”*

(Sajó Sándor)

Mit ér az ember, ha magyar? Sokat, rengeteget. Nemcsak az a magyar ember, aki itt él Magyarországon, hanem az is, aki úgy gondolkodik, mint egy magyar ember.

Mit ér az ember, ha magyar?

Szerintem minden magyarnak büszkének kell lennie, hogy magyar. Igaz, a magyarok sajnos nemcsak itt élnek Magyarországon, hiszen a trianoni békeszerződéskor leválasztották őket a nagy Magyarországtól. De ők a lelkükben még mindig magyarok, és azok is maradnak.

Sajnos, Magyarország a történelem során sok más nemzetet magára haragított, de mégis meg tudott maradni itt, Európa közepén. Jó magyarnak lenni, hisz nincs más nemzet, aki ilyen szép nyelvvel rendelkezne, és ezt jó tudni. Ha találkozunk magyarokkal bárhol a világon, azt szinte mindig megismerjük, mert ő is itt született, teljesen nem tud elszakadni a hazájától. Minden nemzetnek van hazája. A magyaroknak ez a kis ország, ami több ezer éve létezik, és senki nem tudta elvenni tőlünk. És ez megmutatja, hogy milyen jó magyarnak lenni, hiszen tudunk küzdeni és bátran kiállni a magyarságunkért. Akármilyen rossz idők következnek Magyarországon, én nem fogom elhagyni az országot, sehol máshol nem fogom hazámat lelteni.

És ezt a népet és hazát mindörökké meg kell tartani, mert szerintem ez a legszebb ország.

Mit ér az ember, ha magyar?

„Uram ... Mit ér az ember, ha magyar?” – kérdezte Ady. Nem kérdezte: ki a magyar? Mi a magyar? Semmiből építettünk palotákat. Jött a háború - szétporladtak.

„Nekünk Mohács kell” – jajdult fel Ady Endre, de hiába dörömbölt öklével az égbolton – mit ér az ember, ha magyar? –, válasz a magasból nem érkezett. A történelem válaszolt. 1920. június 4-én. A magyarság több száz éven át fennálló országa idegen kézbe került. Elvesztettük Székelyföldet, a Felvidéket, Kárpátalját és a Délvidéket. Fontos, hogy szolidaritást vállaljunk határokon kívül rekedt testvéreinkkel. Azt a kis részt, ami Trianon után maradt, nem szabadott volna idegen kézbe adni. De megtettük, amikor beléptünk az Európai Unióba. A magyaroknak nem volt jó a magyar termék? Hála azoknak, akik beszavaztak minket az EU-ba, már nem vághatunk disznót, nem etethetünk moslélkkal és sorolhatnám. Meg kell őriznünk a nyelvünket, és művelnünk kell azt. Meg kell őriznünk a hagyományainkat, és nem szabad engedni, hogy az amerikai szokások befészkeljék magukat otthonunkba.

Olvastam egy verset, és volt benne egy visszatérő sor: „Magyarnak lenni: tudod mit jelent?” Ezen a kérdésen sokat töprengtem. Arra az elhatározásra jutottam, hogy ezt egyetlen szóval nem lehet megválaszolni. Egész gondolatmenet szükséges hozzá, hogy valamilyen eredményre jussak. Fontos tudni, hogy fogyóban van értékes magyarságunk. Mind hangoztatjuk, hogy nagy hiba, mégsem teszünk érte semmit. Hajlamosak vagyunk megfélekedezni arról, hogy mivel is tartozunk nemzetünknek. Hagyjuk elveszteni azt, ami szép és értékes. Egyszer embernek kell lenni, aztán magyarnak.

Jó hír viszont, hogy a népművészetet aktívan fenntartják. Rengeteg híres néptáncegyüttesünk van. Hollókő is a világörökség része. De van itt más is. Én azt szeretném megérni, hogy Erdély önállóságot kap. Sok ottani ismerősünk van, és a gyerekek panaszkodnak, hogy a románok megverik őket. Román nyelven kell beszélniük az iskolában. Az a gyermek magyarnak született, nem pedig románnak! Minden magyar gyereknek magyart kellene elsősorban tanulni. A magyar nyelv és történelem egyedi. Nincs a világon még egy nemzet, akinek ilyen változatos nyelvrendszere és történelme lenne. A világban elszórtan rengeteg magyar él, és nekik van egy üzenet: házad bárhol lehet, de hazád csak egy helyen. Magyarnak lenni isteni áldás.

Becsüljük és szeressük kis hazánkat és népünket.

Mit ér az ember, ha magyar?

A világon minden egyes ember tartozik valamilyen nemzethez. Életünkben meghatározó szerepe van annak, hogy vállaljuk-e nemzeti hovatartozásunkat. Mivel magyarok elődeim, Magyarországon születtem és itt is élek, magyar nemzetiségű vagyok.

Én úgy érzem, hogy erre nagyon büszkének kell lennem. Nem kell magam szégyellnem azért, mert magyar vagyok. Egy csodálatos múltú és értékes nemzethez tartozom, hiába voltak és vannak megpróbáltatások, mégis egyik legnagyobb kincsem a nemzeti vagyom, hogy magyar vagyok. Bárhova mehetek a világba, mindenhol csak jövevény vagyok, fontos tehát, hogy saját hazámban éljek, hiszen minden magyarnak szerepe van hazájában, hogy az fennmaradjon és fejlődjön, hagyományaival és értékeivel együtt. Nagyon fontos, hogy szeressük hazánkat. Nem elég a Kárpát-medencében élnem, ha hazaszeretet nélkül teszem feladatomat, az keveset ér.

Voltak korszakok, amikor a magyarság nagyot tett, és én úgy hiszem, még igen nagy dolgokat tudunk véghezvinni, ha összetartunk egy cél érdekében, hogy Magyarország erős, a világban helytálló állam legyen. Istenfélelemmel, hittel és egymás iránti szeretettel bármire képesek tudunk lenni.

Ha szétnézünk a világban, kevés olyan ország van, ami olyan történelemmel büszkélkedhet, mint Magyarország. Hiába próbálták meg többször is megsemmisíteni és földbe tiporni hazánkat, a sok szenvedés ellenére is Európa egyik legszebb gyémántja vagyunk. A kérdés az, hogy tudunk-e ismét eredeti fényünkkel ragyogni a világban.

Történelmünk tele van a világon sok helyen ismert, bátor és hazaszerető személyiséggel. Példának vehetjük Szent Istvánt, államunk megalapítóját, aki meghonosította a kereszténységet. IV. Bélát, a második honalapítót, Hunyadi Jánost, a törökverőt, fiát, Hunyadi Mátyást, az igazságost. Dobó Istvánt, a kitartó egri várkapitányt, Bethlen Gábor erdélyi fejedelmet, II. Rákóczi Ferencet, a nagyságos fejedelmet. Kazinczy Ferencet, a nyelvújítót. Kossuth Lajost, a magyarok Mózesét, Széchenyi Istvánt, a legnagyobb magyart, Petőfi Sándort, a forradalom költőjét, Deák Ferencet, a haza bölcsét, és még sorolhatnám a neveket. Ők mind kitartottak Magyarország mellett, hazaszeretetük példaértékű, és nagyon sok szerepük volt hazánk fejlődésében.

Most viszont rajtunk áll Magyarország jövője. Mi felelősségünk, hogy nyelvünk és nemzetünk fennmarad-e. Figyelnünk kell arra, hogy a rengeteg Magyarországra beáramló idegen szó helyett a magyar megfelelőjüket használjuk. Másik fontos feladatunk, hogy Magyarországon, saját hazánkban éljünk, és annak fejlődését, gyarapodását előre mozdítsuk.

Talán mindannyian ismerjük azt a megfogalmazhatatlan érzést, ami bennünk van, hogy mikor külföldre utazunk, örülünk, ha meghallunk egy magyar szót, vágyódunk vissza hazánkba és kötődünk nemzetünkhöz.

Én a nehézségek ellenére is – hiszen az mindenhol van -, nagyon büszke vagyok arra, hogy magyarnak születtem, magyar anyanyelvű vagyok, és hálás vagyok azért, mert saját hazámban élhetek.

Saját vallomásként végül Széchenyi István szavait idézem: „*Sokan azt gondolják, hogy Magyarország volt, de én azt szeretném hinni, hogy lesz.*”

Mit ér az ember, ha magyar?

Minden nemzetnek megvan a maga számára kijelölt hely, ami otthona és hazája is egyben. Igazán otthon csak a saját hazájában lehet az ember.

Nekünk, magyaroknak, ez a hely a Kárpát-medence. Több tízezer éves kultúrával őseink idevándoroltak Ázsiából. Mindenki először is ember – jó vagy rossz –, azután lehet jó vagy rossz magyar ember.

Büszke vagyok a szép, a világon egyedülálló, változatos és sokszínű nyelvünkre.

A magyar irodalom bárhol megállja a helyét. Erre remek példa, hogy Kínában az általános iskolai tanulók egyik kötelező olvasmánya A Pál utcai fiúk. Irodalmi műveink is csodálatosan változatosak. Petőfi Sándor egyszerű paraszti hangú verseitől Örkény István groteszk, humoros, gyakran nehezen érthető műveiig.

Történelmünk is egyedülálló, a folyamatos küzdelem hazánk függetlenségéért. A hazájukért küzdő, félelmet nem ismerő katonáink nem hiába maradtak a harctéren. Emléküket a történelem és mi, ma élő emberek örökké őrizni fogjuk.

Örülök, hogy megmaradt nekünk a sok szép népdal, a táncaink, viseleteink.

Sokat gondolkodom azon, hogy valójában milyen szerencsések is vagyunk, hogy anyanyelvünkön beszélhetünk, tanulhatunk. Míg ezzel szemben a határon kívüli gyerekeknek egy idegen országban, idegen nyelven kell beszélniük.

Én még gyerek vagyok, nem tudom igazán megfogalmazni, amit gondolok. Ezért segítségül hívom Radnóti Miklós: Nem tudhatom című versét, amiben ez a mondat gyönyörűen kifejezi, amit egy magyar szívű ember érez: *„Belőle nőttem én ki, mint fatörzsből gyöngé ága, s remélem, testem is majd e földbe süpped el!”*

Ha nagy leszek, én a fényképeimmel szeretném továbbvinni a hagyományainkat. Megörökíteni egy szép öreg házat, népművészeti tárgyat vagy egy derűs paraszti arcot.

Mindezt teszem azért, hogy ne merüljön feledésbe az a sok kincs, amit a magyar nép évezredek alatt összegyűjtött és megőrzött.

Mit ér az ember, ha magyar?

Minden ember beleszületik egy országba, egy nemzetiségbe. Az Isten minden népnek rendelt egy helyet, ahol élnie és boldogulni a kell.

Vigyáznunk kell Magyarországra, mert más nemzetiségű emberek betelepednek, s elfoglalják Magyarországot. Ha ez megtörténne, valószínűleg a magyar hagyományok, szokások megszűnnének, és más nemzetek hagyományai lépnének a helyére.

Mi a mai magyar embernek a feladata?

- Több száz évvel ezelőtti adósságokat lerázni magunkról, s ennek fizetését megszakítani.
- Megbecsülni és vigyázni magyarságunkra.
- Vigyázni a természetre (szemetelés, károsítás megszűnjön).

Nem minden magyarul beszélő s itt élő ember nemzetiségileg és lelkileg is magyar. Csak az igazi magyar, aki büszke arra, hogy ide született és ide tartozik. Képes arra, hogy a hagyományainkat és kultúránkat megtartsa, és továbbadja gyermekeinek.

A magyarságot nem szabad szégyellni. Az igaz, hogy több évtizede kellemetlen dolgok történtek, de a magyarságot meg kell becsülni. *„Nagyot alkotni és erős lélekkel szenvedni, magyar vonás.”*

Más népnek a magyar csak egy szó, vagy éppen egy ország. Azonban nekünk, magyaroknak, egy egész élet, otthon, haza, boldogság.

Nem mindennapi dolog, ami itt történik. A háború előtt Magyarország igencsak hatalmas ország volt. Sajnos, a háborút elvesztettük, így kb. a felére csökkent.

Így ezt a kis Magyarországot és ennek történetét életünk végéig őriznünk, védenünk s tisztelnünk kell.

Mit ér az ember, ha magyar?

Vajon, mit ér az ember, ha magyar? Ezt nagyon nehéz megfogalmazni egy korombeli diáknak, hiszen kevés dolgot éltünk meg. Nehéz szavakba önteni, ám mégis megpróbálkozom vele.

Az hogy magyar vagyok, büszkeséggel tölt el, mert a népünk kivételesen nagy történelmi múltra tekint vissza. Dicső történelmünkben nagynál nagyobb királyok uralkodtak, s népek ezrei rettegtek tőlünk. Ez időről időre változott, fokozatosan, s szerintem igazán a kiegyezéstől fordult a kocka.

A magyarokat egész európai történelmük alatt ki akarták irtani. A XIX. és XX. századra szinte teljesen elvették, megtörték büszkeségüket. Nagyon rossz érzéssel tölt el ez, hogy egyre gyöngébb nemzet leszünk. A mai napokban is folyamatosan folyik e nemzet szétbomlasztása, és ezt rossz nézni úgy, hogy nem tehetek semmit.

A magyarok történetében rengeteg nagyszerű író, költő élt. Köztük, véleményem szerint, a legnagyobb Wass Albert. Ő zseniálisan szavakba tudta önteni azt, amit érez, amit neki jelent a magyarsága. Magyarok lenni annyit jelent számomra, mint nem sunyi embernek lenni, okosabbnak lenni, mint más, s az esetleges sikerért dupla annyit dolgozni.

A világnak a magyar név már szinte nem jelent semmit. Elenyészünk a nagyvilágban. Nekem nagyon sokat jelent, hogy magyarok születtem, nem pedig olyannak, akinek se múltja, sem pedig igazán hazája nincsen, gondolok itt az amerikaiakra, akik kiirtották az indiánokat, és így jutottak otthonhoz. Talán a magyarokkal is ez fog történni. Talán valami más nemzet elnyom minket, és úgy fogunk élni, mint az indiánok, elkerítve, akár az állatok. Én nem szeretném megélni, ha ez megtörténik.

Engem boldoggá, büszkévé, de szomorúvá is tesz a magyarságom.

Bocsánat, ha valami nem tisztán érthető, de nem tudtam jobban szavakba önteni.

Mit ér az ember, ha magyar?

Magyarország a világ tudományos, kulturális fejlődéséhez a hírességeivel, Nobel-díjas tudósaival, művészetük jeles képviselőivel járult hozzá.

A tudományban a magyar Nobel-díjasok, többek közt elsőként Szent-Györgyi Albert a C-vitamin feltalálásával. Teller Ede és Szilárd Leó a fizikai kutatásukban értek el kimagasló eredményeket. A mai számítógépek alapját 1952-ben – korát jóval meghaladva – valósította meg Neumann János. Művészetünk nagyjai: zenészek, festők, költők, írók, akik műveikkel a világ minden pontját képviselték. Az egyetemes magyar kultúrát, ezzel megőrizték – a magyar hagyományokat: Munkácsy Mihály, Viktor Vasarely, Czóbel Béla, Paál László és még sokan mások. Íróink: Jókai Mór, Mikszáth Kálmán, Mórá Ferenc és nem utolsósorban Kertész Imre, aki 2002-ben megkapta a Nobel-díjat Sorstalanság című művéért. Költőink: József Attila, Petőfi Sándor, Ady Endre. Zeneművészet terén nagyot alkottak: Kodály Zoltán, akinek a módszerével a világ számos pontján tanítják a gyermekeknek a zene alapját, Bartók Béla, Liszt Ferenc, akit nemcsak a zeneszerzői képessége, hanem az előadói tehetsége is bizonyította a „nagyiságot”.

Napjaink jelentős személyiségei ott vannak a tudomány fejlődésének elősegítésében. Orvostudomány, matematika, gyógyászat, művészet. Fiatal magyar tudósok fejlesztési találmányai ott vannak az űrkutatásban (Mars-járó kifejlesztésében). Orvostudományban számos olyan operációs módszer kifejlesztésében, találmányaiknak megvalósításával tették könnyebbé, gyorsabbá a betegek gyógyulását.

Ezeken kívül végtelen azoknak a művészeknek, tudósoknak (híres embereknek) a sora, akik bizonyítottan hozzájárultak az egyetemes fejlődéshez, akik ugyan más országok állampolgárai, de büszkék magyar származásukra, gyökereikre.

Mit ér az ember, ha magyar?

Mindenki beleszületett egy helyre. Isten minden népnek rendelt egy helyet, ahol éljen, boldoguljon. Ne engedjük, hogy más népek idetelepedjenek.

Mi a mai emberek feladata? Az adósságokat lerázni, hogy szabaddá tegyük magunkat.

Nem minden magyarul beszélő ember tartozik a magyar nemzethez. Csak az az igazi magyar, aki büszke arra, hogy magyarnak született. Az, akinek fontos, hogy: megtartsa a hagyományokat, öltözködéseinket, kultúránkat, táncunkat, zenénket. Ezeket a dolgokat életünk végéig tisztelni, becsülni kell. Egyszer embernek kell lenni, egyszer magyarnak. A magyarságot szégyellni nem szabad, igaz, régebben történtek rossz dolgok, melyeket apáink, nagyszüleink átéltek. Azt, ami velük történt, meg kell őrizni gyermekeinknek, unokáinknak azért, hogy majd ők is továbbadhassák. Ezért is meg kell becsülni a magyarságot.

Voltak korszakok, amikor szenvedtünk, lassan már ma is ehhez vezet az út. A történelem értékeit meg kell tartani. A mostani nehéz időkben is meg kell tartani magyarságunk régi emlékeit: a nyelvünk, múltunk, címerünk és ehhez tartozó értékeink. Ha egy embernek nincs személyisége, mindent meg lehet vele csinálni. Ezért kell kialakítani minden embernek saját személyiséget. Ha szembe tudunk nézni a rossz dolgokkal, erősek vagyunk, ha elbukunk, nem lehet mit tenni. Elbuktunk, az út nem vezet vissza. A nemzeti vagyont is fel kell szabadítanunk. Bukások, veszteségek, harcok, lehetetlen helyzetek – ezek miatt rengeteg magyar rekedt külföldön. A harcokból menekültek egy része vissza tudott jönni, de a többség kinnrekedt.

Egyetlen hazai tájat szeretni, abba beletartozni, tenni ezért, hogy a mienk maradjon – ez a legnagyobb emberi feladat és helytállás. Ragaszkodni azért, ami a miénk volt és a miénk is marad. Együtt harcolni ezért. Már csak idők kérdése, hogy visszakapjuk

helyeinket, amit elvettek tőlünk. Nem szabad ilyen körülmények közt élnünk. Együtt kell harcolnunk azért, amit meg szeretnénk szerezni. És hogy Magyarország még ennél is jobb hely legyen.

Szeretnünk kell hazánkat, és értékeinket meg kell őrizni.

Mit ér az ember, ha magyar?

Ezt a kérdést egy szóval nem lehet megválaszolni. Egész gondolatmenet szükséges hozzá.

Isten a magyaroknak a Kárpát-medencét jelölte ki. A honfoglalás 896-ban volt. A magyar nemzet sok hagyománnyal rendelkezik. Meg kell tartani a múlt örökségeit. Ami dicső, arra legyünk büszkék, és ez tartsa bennünk az akaratot, ha erőnk lankadni talál.

Nem minden magyarul beszélő ember magyar, csak az, aki büszke a magyarságra, ha fontos neki a Szózat, Himnusz, néphagyományok. Egyre fogyóban van az oly értékes magyarságunk. Mindenki hangoztatja, hogy ez nagy hiba, mégsem teszünk érte semmit. Hagyjuk elveszni azt, ami szép és értékes. Valahol mindenkinek érezni kell, hová is tartozik, és ezzel a tudattal tenni is kell érte valamit. A magyar nemzetnek nem szabad széthúznia, mert most a széthúzás ural bennünket. Valahol jobban érzik, mit ér az ember, ha magyar, mert gyökeret vert az érték. Aki letagadja nemzetét, mindent elveszít.

Magyarok sok mindenhol élnek a trianoni békeszerződés miatt. Legtöbben Romániában-Erdélyben, Ukrajnában (Kárpátalján), Szlovákiában (Felvidéken), Délvidéken élnek. Ők sokkal jobban megtartják a hagyományokat, mint mi, az anyaország lakói. Ha ezek a határon túli magyarok beolvadnak abba a népbe, ahol laknak, népszámban csökkennek a magyarok, és ez mindnyájunknak, egész nemzetünk rossz. Vigyázni kell a nyelvre, kultúrára, történelemre és a néphagyományra.

Az ember először legyen ember, aztán magyar és utána európai.

Mit ér az ember, ha magyar?

Magyarországot a történelem során sok szenvedés érte. Köznapi mondattá vált, hogy „*Nagyot nyelni, szenvedni – magyar vonás*”.

Bennünket Isten Európa közepére, még pontosabban a Kárpát-medencébe teremtett. De az, hogy mi itt telepedjünk le, sok népnek nem tetszett, ezt történelmünk során többször megtapasztalhattuk. Például az I. világháború után kétharmad földünk elvesztése, amikor a törökök idetelepedtek százötven évre, és persze a Kádár-kormány utáni ránk maradt nagyon nagy kölcsönök, eladósodások.

Hiába hurcoltak el, kényszerítettek térdre, a magyar nép mindig megállta a helyét. Rajtunk, szülőföldi magyarokon kívül rosszabb sors jutott a kinnrekedt felvidéki, kárpátaljai, észak-erdélyi és délvidéki magyaroknak. Egyik napról a másikra elcsatolták őket tőlünk, nem tarthattak hagyományokat, nem beszélhették a nyelvünket, amit ezer éve formáltunk, és teljesen elszakították tőlünk. De mi nagyon erős nép vagyunk, és sok lelki tartalékkal rendelkezünk, és nehezen, de ezt is elfogadtuk, mert beletörődtünk, hogy nem tudunk mindig ellenállni a hatalomnak.

Mindenkinek egy szülőföldje van, ahol születik, és arra az egyre kell vigyáznia, védenie, tisztelnie. Az országban nem mindenkinek ilyen a gondolkodása, sajnos, valaki gyalázza és szégyelli a magyarságát. Fontos, hogy nem elég egy helyen valahol lenni és valamilyen nemzethez tartozni, előbb fel kell nőni, meg kell érteni, hogy milyen helyzetben vagyunk, és büszkén kimutatni, hogy mi igenis magyarok vagyunk, szeretjük és tiszteljük egymást és más népeket. A hagyományokat nem elfelejteni, táncunkkal, történelmünkkel foglalkozni és tanítani már egészen kicsi gyerekeknek.

Törekedjünk arra, hogy őrizzük meg szabadságunkat, soha ne hagyjuk, hogy fölénk kerekedjenek, és méltóságteljesen emelkedjünk fel, és éljünk megmaradt kicsi hazánkban.

Mit ér az ember, ha magyar?

A magyar történelem, illetve a magyar kultúra a honfoglalás, vagyis a hon újra visszafoglalása előtti időszakra nyúlik vissza. Hazánk tájai és jellegzetességei vonzzák az idelátogató turistákat. Sokan itt is maradnak, és itt folytatják további életüket. Sokan érkeznek ide például Kínából, Németországból és a környező országokból.

Nekem az a véleményem, hogy sokat kéne tenni annak érdekében, hogy magyar népszokások, a táncok és a jellegzetességek ismét fontos szerepet kapjanak az életünkben. Ennek érdekében jó ötletnek tartanám, ha az iskolákban több időt szentelnének a magyar szokások, táncok, zene, tájak, és nem utolsó sorban a történelem megismerésére és tanítására. És a gyönyörű nyelvet sem lehet elfelejteni, hiszen az is hozzátartozik a magyarságunkhoz.

Én szeretem Magyarországot, és büszke vagyok, hogy magyar vagyok. De nemcsak magamra vagyok büszke emiatt, hanem az őseinkre is, akik azon dolgoztak, hogy hazánk egyre szebb és egyre jobb legyen. És ha egy kicsit elgyengültünk, nem adtuk fel, és ismét talpra próbáltunk állni.

Szívből sajnálom azokat, akik a trianoni békeszerződés után elszakadtak és kinnrekedtek. Hiszen én sem szeretnék elszakadni szeretett hazámtól és egyben az otthonomtól. A nehézkes megélhetés, a kevés fizetés és a magas árak ellenére sem költöznék el innen. Ennek oka, hogy ez a kis ország, az én kis falum és a mi kis házunk mindig a szívem közepén kap helyet. Idekötnek az emlékek, és ami mindennél fontosabb: a CSALÁDOM.

És csak most jön az igazi kérdés: „Mit ér az ember, ha magyar?”

Szerintem ez az a kérdés, amelyen akár évekig is el lehetne gondolkodni, és mégsem találnánk meg a tökéletes választ. Mindenkinek mást és jelent.

Egy biztos, soha nem tartoznék máshova, büszke vagyok a hazámra.

Mit ér az ember, ha magyar?

Mit ér az ember, ha magyar? Ezt a kérdést szinte lehetetlen szóban megválaszolni, inkább tudatalatti tetteinkben rejlik a válasz.

A mai emberek nincsenek teljesen tisztában a kérdés lényegével, mely valójában a magyar érzet és a teljes magyar szívű cselekvés. Sajnos, ma már lassan teljesen kiveszik a magyarság. Gyakran feltesszük magunknak a kérdést, hogy miért, vagy hogy miért nem teszünk ellene, de ma már hajlamosak vagyunk megfélekedni arról, mivel tartozunk a nemzetnek és őseinknek. Szépen lassan hagyjuk elveszni, ami szép; ami idők óta megvan a kultúránkban.

Valahol mindenki érzi, hogy hova született. Minden ember születik valahova, és van benne egy érzés, a hazaszeretet. Ez az érzés megmagyarázhatatlan és egyben hihetetlen. Hatalmas erővel ruház fel, melyek birtokában úgy érezzük, bárhol vagyunk a világban, mindig magyarok tudunk lenni. Becsülnünk kell a márt, mert az éveinkben mindig ott van múlt. Ha nem tiszteljük nemzetünk, nem tiszteljük őseinket sem, akik annyit harcoltak értünk.

Sajnos a XXI. század érzéséből teljesen kitörlődött az összetartozás, ezáltal nemzetünk széthúz. A más tájakon élő magyar kisebbség jobban értékeli az összetartozást, és jobban is csinálják, mint mi, magyarországi magyarok. De vajon mit értenek jobban? Erre igen egyszerű a válasz. Érték sok minden lehet, de az igazi szívnek fontos érték csak a nemzet és az anyanyelv, mely csak a miénk, és még fegyverrel sem vehetik el. Ez az egy dolog, amit nemzetünk évezredek óta őrzött.

Tehát röviden azt mondom, hogy magyarnak lenni csodás dolog, mert tudom, hogy tartozom valahová. Ráadásul nem is akárhová, egy erős múltú nemzethez. És tudom, ha az emberek olvassák vagy hallják a Himnuszt, Szózatot, akkor bennük is feléled az ősi láng, amely őseinkben is égett. Ez a láng a magyarság, a hazaszeretet! Én már tudom, hogy bárhol járok a világon, és megkérdek, hogy te honnan jöttél, büszkén fogom mondani, hogy Magyarországról. Úgy gondolom, mindenkinek így kéne gondolkodni, mert nem a kívülálló látásáért kell csinálni, hanem a belső szemléletünk és az érzetünk miatt. Aki itt született meg, annak más földön meghalni nincs helye!

Ezzel zárom soraimat, mert többet beszélni erről már nem lehet, a többit érezni kell.

Mit ér az ember, ha magyar?

Az, hogy hogyan vélekednek a magyarokról, a magyarságról változó, minthogy az is, hogy mi magyarok is mit mondunk arról, hogy magyarok vagyunk. Valaki büszke rá, valaki nem.

Még mindig a Kárpátokban vagyunk, igaz, kicsit kisebb területtel, mint az I. világháború előtt, de még mindig itt vagyunk, még mindig küzdeni fogunk, ha valaki el akarná foglalni Magyarországot vagy ki akarná irtani a magyarságot.

A magyarok 896-ban már a Kárpát-medencében voltak. Magyarországot a történelem során sokszor el akarták foglalni. Vegyül például a tatárjárást (1241-42), vagy vegyük Hunyadi Mátyás korát, amikor a törökök akarták elfoglalni hazánkat. Mátyás király még meg tudta menteni egy ideig Magyarországot az elfoglaló törököktől, de mikor meghalt, elfoglalták hazánkat. Több mint 200 évig voltak itt, amikor segítséget kértünk az osztrákoktól. A törökök kimentek, de a Habsburgok itt maradtak. Magyarországot újra elfoglalták. 1703-ban nem bírtuk tovább, és Rákóczi Ferenc vezetésével kitört a szabadságharc. 1711-ben Károlyi Sándor megkötötte a szatmári békét, amivel nem sikerült kikergetni az osztrákokat hazánkból. 1848-ban újra szabadságharcot vívtunk a függetlenségünkért. Az osztrákoknak orosz segítségre kellett fordulnia, hogy leverjenek bennünket. Magyarországról újból nem sikerült kikergetni az osztrákokat. Amikor sikerült, az I. világháború következményeként váltunk el tőlük. Magyarország nemcsak ezen a világháborún állt a rossz oldalra, hanem a másodikon is. Az utolsó világháború után az oroszok foglalták el Magyarországot. 1956-ban felkelést indítottunk, ahol úgy tűnt, hogy nyerünk, de azután az oroszok levertek bennünket. Végül Magyarország 1991-ben szabad lett. Nem foglalta el senki.

A sok háború közben sokszor változott a területünk, volt hogy elcsatoltak tőlünk egy nagy részt, de aztán visszakaptuk, de aztán megint elvették tőlünk. A magyaroknak, akik kint maradtak, sanyarú sorsuk volt. Üldözték őket, ki akarták irtani a magyarságot. De aztán sokéves küzdelem után, bejárhattak Magyarországra. Volt, aki le is telepedett.

Nekem ez a sok háború azt mutatja, hogy bárki legyen az országban, mi magyarok kitartóak vagyunk, és kétszáz vagy akár 5 év elfoglalás után sem adjuk fel a harcot. A magyarság kitartó, mert még mindig itt vagyunk a Kárpát-medencében és nem máshol.

A sok harc folyamán ünnepeink, szokásaink megmaradtak. Ünnepek, amelyet ma is ünneplünk, a húsvét, augusztus 20, de ünneplünk pünkösöd hétfőt, pünkösöd vasárnapot. Ezek mind szebbnél szebb ünnepek.

A magyaroknak szép népi ruháik voltak, amit sokféleképpen díszítettek. Az én kedvencem főleg a kalocsai, mert szép a díszítése, a mintája, a színe. Magyarországon nem felejtődött el a népi tánc, a népi zene, amelyet kevés ország vagy társadalom mondhat el magáról.

Sok fiatal megy külföldre, hogy munkát találjanak, amiből meg tudnak élni. Bevallom őszintén, én is gondoltam erre, de amikor nyáron két teljes hétig voltam külföldön zenetáborban, rájöttem, hogy nekem honvágyam van. Nemcsak a családom hiányzott, hanem maga a szülőhazám, az anyanyelvem is, mert azért mégis könnyebb magyarul beszélni, mint angolul, németül, esetleg olaszul. Sok népnek néztem meg a népi táncát, törököt, az oroszokét. De az egész tábornak a magyar lányok tetszettek, főleg amikor az üveget a fejükre tették és úgy táncoltak. Nekünk, magyaroknak, természetes ez a fajta tánc, meg az üvegek a fejeken, de végig gondolva más népek nem táncolnak így.

Aztán ott van Budapest. Európában igazából csak két barokk stílusú város maradt fenn: Prága és Budapest, amit lebombáztak a világháború során, és nincs pénz arra, hogy felújítsák, de mégis sok turista látogat el hazánkba a főváros miatt. Ezekről a dolgokról mind híres Magyarország. De híresek vagyunk a feltalálóinkról is. Igaz nem mindenki fogadja el, hogy egy kis ország lakói

jobb feltalálók, mint egy nagyobb, fejlettebb országé. Feltalálóink közül érdemes megemlíteni. Neumann Jánost, aki a számítógépek mai alakját találta fel, de ott van Szent-Györgyi Albert is, aki a C-vitamint fedezte fel, Rubik Ernő, aki az egész világon ismert Rubik-kockát alkotta meg. Nem vagyunk a sportról híresek, nem megy a foci, de egy magyar focistát mégis érdemes megemlíteni, Puskás Ferencet, akit szerte a világban ismertek.

Külföldön a magyaroknak nem ismert a híre, de én büszke vagyok arra, hogy magyar vagyok. Vannak, akik szégyenkeznek emiatt, de a magyarság, az hogy valaki magyar, nem szégyen. Szerintem kevés ország tudja elmondani magáról, hogy őrzi a régi hagyományokat, ünnepeket, viseleteket, hangszereket, hogy olyan sok háború és elnyomás közben is milyen kitartók voltak az emberek. Én is úgy vagyok vele, hogy az embernek kitartónak kell lennie, hogy elérjék céljaikat. A történelemben sokszor fellázdunk, amit az elnyomó hatalmak nem szeretnek. A világban azok hamarabb fognak kiszabadulni az ellenség karmai közül, akik lázonganak. Akik nem láznak, csak békésen elfogadják, hogy elnyomják őket, nem fognak senkitől sem megszabadulni soha.

Mit ér az ember, ha magyar?

Őszintén szólva, a mai világban a legtöbb ember még a kérdés mélyebb jelentését sem érti.

Ma már az emberek nem törődnek ezzel, egymással vagy a környezetükkel pedig pláne nem. Pedig ez nagyon fontos. Így megtudhatjuk, hogy az emberek mit gondolnak az országról, de főleg magunkról.

Sajnos, ma már az élet a rohanásról és az állandó pénzszerzési vágyról szól. Nagyon ritka az olyan ember, aki büszke a hazájára. Réges-régen, mikor még az őseink kitartóak, kedvesek és elszántak voltak, ez a kérdés olyan nagy jelentőséget kapott, mint kevés más dolog. Ma már az emberek nem tudják értékelni azt, amijük van.

Évszázadok alatt eltűntek vagy csak kevés olyan ember maradt, aki kitartó, büszke, igazi magyar. Ugyanakkor sok olyan emberről is számot ad a történelem, akik gyűlölték, hogy magyarok, és ezért elárulták az országot. De ezek az emberek nemcsak az országot, honfitársaikat, de saját magukat is becsapták.

Szerintem az embereknek büszkének kell lenniük arra, hogy magyarok. Én is az vagyok: büszke. Szeretem Magyarországot, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem szeretnék utazni, más országokat is megismerni, más szokásokat, más kultúrát. De végső soron még a saját hazámról sem tudok mindent. Azért sok olyan hely van még, ahol nem jártam, de szeretnék eljutni. De akárhol is leszek a nagyvilágban, emelt fővel, büszkén fogom hangoztatni: magyar vagyok! Sajnálatos módon van olyan ember, aki ezt hátránynak, mintsem előnynek fogja fel.

Őszintén szólva ez az ország tud még meglepetést okozni. Például pár hete, mikor anyukámékkal az állatkertbe mentünk, nagyon meglepődtem, hogy milyen forgalmas turistaközpont lett Budapest. Rengeteget gondolkodom ezen, hogy azok a számunkra megszokott dolgok, épületek, szokások egy másik nemzetiségű embernek mennyit jelenthet. Gyönyörű épületeink vannak, mint a Szépművészeti Múzeum vagy a Parlament. De ugyanolyan kimagasló az irodalmunk Petőfivel, Adyval, Arannyal és a többi tehetséges íróval, költővel az élen.

Arra pedig külön felhívom a figyelmet, hogy olyan nyelvet tudhatunk magunknak, amelyet csak mi értünk, és a világ egyik legnehezebb nyelveként van nyilvántartva.

Én büszke vagyok erre az országra és nagyon szeretem, nemcsak azért, mert itt él a családom, a barátaim és a legtöbb ismerősöm, hanem mert én teljes meggyőződéssel hangoztatom: „Magyar vagyok”.

Ez az ország örökre megmarad, lehet hogy nem gyakorlatilag. Lehet, hogy pár évtized múlva teljesen megsemmisül, de mindig emlékezni fogunk rá. Az emléke pedig általunk továbbél a gyermekeinkben, a gyermekeink gyermekeiben, és így tovább. Egy szó, csak egyetlen szó –
MAGYARORSZÁG.

Mit ér az ember, ha magyar?

Isten mindenkit teremtett valahova, a magyarokat, kínaiakat, amerikaiakat. De nem mindenkit áldott meg ilyen szép szókinccsel, mint minket magyarokat. Azonban nemcsak szép szókinccsel, hanem szép népi viselettel, és még van ezer ilyen szép dolog, amivel minket megáldott.

Csak az a baj, hogy nagyon kevesen vagyunk, és nagyon sokan azt hiszik, hogy ki fog halni a magyar nemzet, de ez soha nem fog megtörténni. Mert minden magyar szívében ott van az az érzés, hogy fent kell tartani a népet, és ő magyar, és ez az érzés nem fog soha elmúlni. Erre az a példa, hogy 1920. június 4-én volt a trianoni békeszerződés, és elcsatolták tőlünk Romániát, Ausztriát, Csehszlovákiát, Horvátországot, és nagyon sok magyar kinnrekedt ezeken a területeken, de a szívükben ott van, hogy ők magyarok és mindig is azok lesznek.

A románok erre a legjobb példa, mert ők megmutatják, hogy ők magyarok. 😊 De nagyon sok ember azt hiszi, hogy csak kihasználják, idejönnek magyarkodni és dolgozni, de ez nem így van, hanem ők Magyarországon éltek eddig is. Magyarok is, és mindig is azok lesznek.

Mit ér az ember, ha magyar?

Mit? Mindenkinek a saját hazájának a kultúrája, nyelve, ételei, stb. érnek a legtöbbet! Csak utána következik a többi országé!

Én személy szerint nagyon kötődöm Magyarországhoz. Itt nőttem fel, idehúz a szívem! Hosszabb ideig nem bírnám a külföldi életet, hozzászoktam a magyarok öltözködéséhez, ízeihez. Aki a hazánkban él, tudja, hogy a magyaros ízek finomak, a népi táncunk gyönyörű.

Tisztelen a magyarokat, mert annyi mindenén átmentünk. Nem véletlen, hogy vannak magyar feltalálók, tudósok, világbajnokok, mert mi mind ugyanolyan emberek vagyunk más-más körülmények között, helyeken.

Büszke vagyok hazámra, itt érzem azt a szabadságot, mégis törődést. Igaz, hogy lényegesen nagyobb ország voltunk, de ugyanolyan összetartás van. Magyarországon most csak a kormányra nem vagyok büszke.

Mi magyarok, befogadjuk a más népeket, így hazánk soknemzetiségű ország.

Nagyon jó, hogy a nyelvünkön is megvan a Szentírás. Rengeteg ember nem tudja olvasni a Bibliát, mert nincs lefordítva a nyelvére.

A magyarságot meg kell őrizni, továbbadni gyermekeinknek, unokáinknak. Inkább hazánkban utazzunk, hazánkat ismerjük meg, minthogy külföldi területeken legyünk hónapokig.

A lényeg, hogy én jól érzem magam Magyarnek!

Mit ér az ember, ha magyar?

Nekem azt jelenti magyarnak lenni, hogy a régi magyar kultúrát, szokásokat megőrizsem és továbbvigyem. És ismerni a magyar történelmet.

Sajnos, a honfoglalás óta sokan próbálják elvenni szép országunkat: tatár, török, osztrák ... A világháború után a trianoni békeszerződés aláírásával Magyarország több mint kétharmadát elcsatolták. A határon túli magyarokat sajnos mára elfeledték. Így most már a Magyarországon élő magyarok is azt mondják a székelyre, hogy román. Ennél fogva a határon túli magyaroknak kétszer olyan rossz. Nemcsak abból az országból kapnak sértést, bántást, amelybe kerültek, mert magyarul beszélnek és magyar színeket viselnek, hanem még az anyaországban maradt magyaroktól is, mikor lerománózzák vagy nem szavazzák meg nekik az autonómiát.

Sajnos, Magyarországon is egyre kevesebben őrzik a hagyományokat. A házakon nincsen kirakva magyar zászló, vagy csak egy napon, március 15-én, de akkor is gyorsan beszedik. Én félig székely, félig magyar vagyok. Fontosnak tartom megőrizni a magyar értékeket, hagyományokat: székely kapu, rovásírás, néptánc. Ha ezeket a hagyományokat nem őrizzük meg, lassan kivesznek. Erdélyben még élnek régi szokások, bármennyire is akarják eltiporni a románok. Például, ha valaki házat épít, vagy mondjuk leégett, a faluból segítenek az emberek, de ezért nem kérnek pénzt, hanem mikor ő is segítségre szorul, a másik ember is segít neki.

Én büszke vagyok, hogy magyarnak születtem.

Mit ér az ember, ha magyar?

Ezt a kérdést lehetne úgy is fogalmazni, hogy mit jelent magyarnak lenni. Erre a kérdésre a történelmünkben kell válasz keresni.

A történelmünk folyamán számtalan nagy magyar személyiség volt, vagy nagyot alkotottak, vagy sokat tettek a magyar hazáért. Ezekre büszkék lehetünk, és szolgáljanak nekünk példaképekül.

Ilyenek voltak a honalapító Árpád fejedelem, a nagy királyok: Szent István, Szent László, Béla királyok és Mátyás; hadvezérek és katonák: Hunyadi, az aradi vértanúk.

Ugyanilyen büszkék lehetünk költőinkre: Petőfire, Adyra, Vörösmartyra, Kölcseyre és Jókaira. Nem hiába írta egy ismeretlen költő, hogy „*Örök dicsőség magyarnak lenni, mert Te is magyar voltál, nagy Jókai.*”. Talán ezeknek a nagy magyaroknak emléke és kötöttségünk szülőföldünkhöz váltja ki belőlünk azt a felemelő érzést, amikor felhangzik a Himnusz vagy látjuk a magyar zászló felvonását.

Mit ér az ember, ha magyar?

„Jó magyarnak lenni igen nehéz, de nem lehetetlen.” Széchenyi István)

A mi korosztályunk könyvekből, filmekből, rokonok, nagyszülők elmondása alapján ismerheti meg a múltat. Számunkra sokszor felfoghatatlannak tűnnek a szenvedések, a küzdek, a kiláthatatlan jövő, az ismételt újrakezdek a jobb holnapért.

A történelem órán tanultakból is kitűnik, hogy igazán büszkék lehetünk őseinkre és arra, hogy magyarnak születtünk. Amit én érzek, az a büszkeség mégis más.

Az én legnagyobb büszkeségem a dédapám, aki annyi idős volt, mint most a fiútestvérem (23 éves), és a II. világháború alatt elvitték a többi falubeli fiatallal együtt a Don-kanyarhoz harcolni. Az elmondásokból tudom, hogy rettenetes hidegben, embertelen körülmények között harcoltak, és nagyon sokan meghaltak. Ő fogságba is került, a lábujját is le kellett vágni, mert elfagyott, de túlélte.

Miután hazajött, újul erővel küzdött tovább a jobb holnapért, hogy gyermekeinek és unokáinak jobb legyen. Jó nézegetni a fényképét. Az arca komoly, de a szemében látszik az elszántság és a bátorság.

Nekem az jelenti a magyarságot, hogy mi egy olyan nemzet vagyunk, aki sokszor sokat szenvedett, de mindig talpra állt, és remélem, hogy mi, fiatalok, nem fogunk szégyent hozni rájuk, és megálljuk a helyünket az életben.

Mit ér az ember, ha magyar?

Magyarnak lenni, Szent István tanítása szerint, erkölcsi fogalom. Még senkit sem tesz magyarrá az, hogy magyarul beszél, ez még nagyon kevés, sőt még az sem, hogy magyarnak vallja magát. Magyarnak lenni: hit. – Ezt jelenti magyarnak lenni Szent István szerint.

„Mit ér az ember, ha magyar?” Ezen a kérdésen sokat gondolkoztam, és arra az elhatározásra jutottam, hogy egy szóval nem lehet megválaszolni.

De mi mindent megpróbálunk, hogy meglegyen az a jó, ami másnak is megvan. A múltban nem volt dicsőség magyarnak lenni, de megtettünk mindent, hogy most az legyen. *„Először embernek kell lenni, aztán magyarnak.”* (Ady Endre) Ha egyszer magyarok vagyunk, azt vállalunk kell. *„Nagyot alkotni erős lélekkel szemben, magyar vonás.”* Az a legnagyobb baj, hogy egyre fogyóban van az értékes magyarságunk. Hajlamosak vagyunk megfeledkezni arról, mivel is tartozunk nemzetünknek, hagyjuk elveszni azt, ami szép, ami értékes. *„Csak a múlttal alkothatjuk a jövőt”* – mondta egy görög költő. A magyarság már sok mindenben keresztülment, és volt benne annyi erő, hogy emelt fővel kerüljön ki a sors csapdájából. Minden akaratot beleadva le lehet küzdeni a nehézségeket. A nemzetnél és az anyanyelvnél semmi sem lehet értékesebb. Hiszen aki kitagadja a nemzetét, feladja anyanyelvét, mindent elveszít.

Szerintem csodálatos érzés az, hogy magyarok vagyunk. Magyarnak lenni nem más, mint létezni, mert minden magyar emberrel gazdagodik a nemzet.

Sajó Sándor: Magyarnak lenni című verséből egy részlet:

*„Én népem! Múltba vagy jövőbe nézz:
Magyarnak lenni oly bús, oly nehéz!...
De túl minden bűn, minden szenvedésen,
Önértetünket nem feledve mégsem,
Nagy szívvel, melyben nem apad a hűség,
Magyarnak lenni: büszke gyönyörűség!
Magyarnak lenni: nagy s szent akarat,
Mely itt reszket a kárpátok alatt.
Ha küszdödőn, ha szenvedőn, ha sírva:
Viselni sorsunk, ahogy meg van írva;
Lelkünkbe szíva magyar földünk lelkét,
Vérünkbe oltva ősök honszerelmét,
Féltőn borulni minden magyar rögre,
S hozzátapadni örökkön-örökre!”*

Mit ér az ember, ha magyar?

Sajó Sándor költő Magyarok lenni című versében sokszor teszi fel azt a kérdést, hogy „Magyarnak lenni: tudod, mit jelent?” Erről a kérdéstről mindenkinek megvan a maga véleménye.

Szerintem magyarnak lenni büszkeség, nem minden országnak van ilyen színes néphagyománya, kultúrája. De mostanában az emberek többsége nem törődik a szokásokkal, inkább más dolgokkal foglalkoznak. Ahhoz, hogy ezek a hagyományok fennmaradjanak, többet kellene velük foglalkozni. A legtöbb iskolában a kötelező tantárgyak között van a néptánc (valahol csak délutáni foglalkozásként van jelen).

Egy görög költő szerint „Csak a múlttal alkothatjuk a jövőt”. A magyarság már sok mindenben keresztülment, és mindig volt annyi erő, annyi hit, hogy emelt fővel kerüljön ki a sors csapdájából. A győzelemhez összetartó nemzet szükséges. Ha egy nemzet nem tart össze, akkor igen kicsi arra az esély, hogy győzzenek.

Magyarország a háborúk során sokat veszített: az I. világháború után a trianoni békeszerződés értelmében hazánk 2/3 részét elcsatolták. Később ezeket a területeket (Felvidék, Kárpátalja, Erdély, Vajdaság) egy időre visszakaptuk, majd ismét elvették. Azok az emberek, akik így a határainkon túlra kerültek, azok semmiről sem tehetnek, ők is ugyanúgy a magyar nemzethez tartoznak. A magyarsághoz nem kell Magyarországon lakni, a világon bárhol élhetsz, ha lelkedben magyarnak érzed magad. „A magyarság nem a test, nem a vér, hanem a lélek kérdése” – vallotta kiváló néprajztudósunk, Györffy István. Vannak olyan magyarok, akik az elcsatolt területeken éltek, és inkább elköltöztek, mert az az ország, ahova kerültek, igen szigorú döntéseket hozott a magyarokkal kapcsolatban. Nem voltak egyenlő jogaik az ott élő emberekkel, az életük sokkal nehezebb volt. De azok is a magyar nemzethez tartoznak, akik nem bírták tovább, és kénytelenek voltak elköltözni.

Befejezésül Sajó Sándor: Magyarok lenni című verséből egy részlet:

„Én népem! Múltba vagy jövőbe nézz:
Magyarnak lenni oly bús, oly nehéz!...
De túl minden bűn, minden szenvedésen,
Önéretünket nem feledve mégsem,
Nagy szívvel, melyben nem apad a hűség,
Magyarnak lenni: büszke gyönyörűség!
Magyarnak lenni: nagy s szent akarat,
Mely itt reszket a kárpátok alatt.
Ha küszdödön, ha szenvedön, ha sírva:
Viselni sorsunk, ahogy meg van írva;
Lelkünkbe szíva magyar földünk lelkét,
Vérünkbe oltva ősök honszerelmét,
Féltőn borulni minden magyar rögre,
S hozzátapadni örökkön-örökre!...”

Mit ér az ember, ha magyar?

A mai világunkban, a pénzhajkurászás közben, amikor már nem fontos a nemzeti hovatartozás, vajon el tudjuk-e képzelni, milyen magyarnak lenni?

A honfoglaló ősapáink idején egy hazát kerestek, ahol népüket letelepíthetik. A Kárpát-medencében találták meg a magyarok hazáját. Folyamatos költözések ellenére csodálatos kultúrát alakítottak. Szent István megalakította a keresztény Magyarországot, és egy államot alakított. Szent Lajos területeket hódított, a Lengyel Királyságot is magukba olvasztotta. Magyarországon mindig is különféle nemzetiségek éltek. Például: horvátok, szerbek. Erről is híres lett Közép-Európa gyöngyszeme.

Hunyadiak alatt virágzott kincsünk, de jött a török. Az ország szétszakadt, emberek milliói meghaltak. De a magyarok ezt is túlélték. Alig szabadult az ország, az osztrákokkal kellett szembeszállni. Híres költőnk, Petőfi Sándor is életét adta a magyar földért. Akkoriban még nagy szó volt a hazafiasság, mára már ez elveszett. Az első világháború vesztes oldalán álltunk, és hön szeretett országunk egyharmada maradt. Az országhatárainkon túliakra szomorú sors várt, de magyarok maradtak. Mert magyarul beszélnek, írnak, imádkoznak és viselkednek. Sokkal inkább, mint az anyaországban élő magyarok. A Tanácsköztársaság idején szintén visszatért néhány elcsatolt terület, de a második világháborút is vesztesen zártuk, így újra kicsi ország lettünk.

*„Szánd meg Isten a magyart
Kit vészek hányának,
Nyújts feléje védő kart,
Tengerin kinjának.
Bal sors, akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Mebűnhődte már e nép
A múltat és jövődőt!”*

(Kölcsey Ferenc: Himnusz)

Mára Magyarország szomorú sorsra jutott: szegény lett, eladósodott. Európa számára nem vagyunk sok, és szomszéd országaink se szeretnek. Kétségbeesés, bizonytalanság uralkodik a hazaszeretet és a hagyományörzés felett. Megéri-e ilyen helyzetben magyarnak lenni? Igen. Mindenki ahova születik, örökké az lesz. Hiába megy el, gyötörni fogja a honvágy. Az idősebbek, akik felveszik még a népviseletet, magyarságuk kincsét hordják szívükben. A mai Magyarországon körülbelül egymillió ember foglalkozik a népművészet valamely ágával. Ha belegondolunk, mégis kevés. Vajon mennyi lehet az igazán hazaszerető, igazi magyarok száma? Ezt nem lehet megmondani.

Aki erre a földre születik, kell tennie magyarságáért. Mert magyarul élünk és halunk, beszélünk és írunk. Szeressük a hazánkat!

*„Légy híve rendületlenül
Hazádnak, oh magyar:
Ez éltetőd, s ha elbukál,
Hantjával ez takar.”*

(Vörösmarty Mihály: Szózat)

Mit ér az ember, ha magyar?

Mit ér az ember, ha magyar? kérdésre könnyű válaszolni, de megértetni más nemzettel nagyon nehéz.

A magyar népnek nagyon nagy történelme van, amelyben történtek velünk jó és rossz események. A magyar népre jellemző volt mindig az összefogás és kitartás. Ezek nélkül a sok történelmi csapás után nem tudtunk volna felkelni és újra talpra állni, például: világháborúk, szabadságharc. De nemcsak rossz dolgok történtek velünk, hanem jók is.

„Egyszer embernek kell lenni, aztán magyarnak!”

Éppúgy vállalnunk kell, hogy magyarok vagyunk, minthogy vállaljuk, hogy élünk. A mi népünk nagyon sok olyan embert nevelt, aki továbbvitte a magyar nép hírnevét: írók, költők és még sokan mások.

Nekünk már volt kész Bibliánk, amikor mások még csak ekkor kezdték el írni. A kereszténység mindig fontos szerepet játszott az életünkben.

„Nagyot tenni, erős lélekkel szenvedni, magyar vonás!”

Az anyanyelvünk nekünk természetes. Másoknak gyönyörű, de egyben nagyon nehéz. A magyar nyelv története és hangzása semmihez sem fogható. Kezdve a falrajzoktól az ékíráson és a rovásíráson keresztül a mostani írásmódig, hangzásig. Mindig van fejlődés, új szavak jönnek, régiek mennek, de a hangzása, írása és a története állandó.

„Nem elég magyar anyanyelvűnek születnünk, tanulnunk kell magyarul a sírig!”

A mai fiatalság könyvekből, filmekből, rokonok, nagyszülők elmondásából ismeri meg a múltat. A szép magyar beszéd nagyon fontos számunkra, mert nélküle nem magyar a magyar.

Mit ér az ember, ha magyar?

Minden embernek büszkének kell lennie a saját nemzetére, hogy érezhesse, tartozhat valahova. Én magyarnak születtem, ennek, bár vannak hátrányai (a magyar gazdaság fejletlensége manapság), mégis sok mindenre büszke lehetek.

Először is megemlíteném a magyar történelmet. Rengeteg igazságos, erős és nagyszerű királyunk volt, akiknek sok mindent köszönhetünk. Mint például az államalapító királyunk Szent István, a híres, igazságos Mátyás király, II. honalapítónk IV. Béla, és még sokáig folytathatnám a felsorolást. Ezenkívül költők, írók, felfedezők között is találhatók magyarok. Nem szabad elfelejtenünk Petőfi Sándort, Ady Endrét, Arany Jánost mint költőket, vagy Semmelweis Ignácot, Nobel Alfrédot mint felfedezőket, kutatókat..

De még rengetegen vannak, akikre emlékezni fogunk. Közülük sokaknak köszönhetjük, hogy ma is itt élhetünk, hiszen hősiesen, életüket feláldozva harcoltak a csatában tatárok, törökök vagy akár oroszok ellen. Ez is azt bizonyítja, hogy ők is büszkék voltak hazájukra, nemzetükre, népükre. Harcoltak értük, amit sosem felejthetünk el. Végül, de nem utolsósorban, büszkék lehetünk a magyar kultúrára és világszerte ismert ételeinkre. Ilyen a magyar gulyásleves, halászlé, mákos guba vagy - amit nem sok helyen ismernek- a túró.

Véleményem szerint mindez megmutatja, hogy milyen jó is magyarnak lenni.

Mit ér az ember, ha magyar?

A múltban szegény volt magyarnak lenni. Talán ezért is, mert sok háborúban elbuktunk és ezért szégyellték az emberek, hogy magyarok.

Bár lehet, hogy elbuktunk, de mi is ugyanúgy küzdöttünk a hazánkért, mint bármelyik más ország. Ezért is van rengeteg ünnep és megemlékezés, hogy megtiszteljük azokat, akik vért ontva a halállal szembe, de harcoltak Magyarorszáért. Ma már nincsenek háborúk, nincs miért harcolni, ezért nem is kell szégyellni a magyarságot.

Büszkék lehetünk arra, amit őseink hagytak maguk után. Mint például az értékes anyanyelvet, vagy akár az építészet, például a jurta és veremház, ami még a honfoglalás idejéből maradt ránk, vagy akár az öltözékek, például a különböző népviseletek: matyói, kazári, kalocsai, hollóközi, délalföldi, bakonyi és még rengeteg szebbnél szebb népviselet, amiket máig őrzünk.

Bár már nem ilyenekben járunk, hanem különböző márkájú ruhákban, vagy csak egyszerű kínai ruhákban, de folyton követve a divatot. Bár ezt én sem értem, hogy miért olyan fontos, hogy a divat után öltözködjünk, és én sem mondom, hogy nem járok márkás ruhákban, de attól, hogy valaki nem így öltözködik, mint más ember, attól még ő is ugyanolyan magyar, és mindegy, hogy mit eszik vagy iszik. Rengeteg ember Coca Colát vagy más amerikai terméket eszik, iszik, de ettől ő is magyar, és nem tudja meghazudtolni magát, csak az a sok pénz, amit kifizetnek a külföldi termékekre, az ugyanúgy Magyarországnak is jól jöhetne.

És ha valaki ki is költözik külföldre, akkor sem fogja magát soha otthon érezni, mert otthon csak ott vagyunk, ahol születünk. Ugyanígy a cigányok, vagy akár a románok – vagyis az erdélyi magyarok –, ők is ugyanúgy emberek, és őket sem szabad elítélni vagy megvádolni, mert ők is Magyarországhoz tartoznak. Szerintem minden ember örülhet, hogy a magyar nemzethez tartozik, még ha nem is kedveli Magyarországot.

„A madárnak egyetlen szárnya van, a magyarnak egyetlen hazája van.”

Büszke lehet arra a magyar ember, hogy egyáltalán élhet. Én néha elmerengek, hogy mi lenne, ha én nem léteznék, mert sokszor kívánom azt, hogy bárcsak meghalnék, vagy hogy miért kellett világra jönnöm, de ilyenkor este, alvás előtt mindig sokáig gondolkodom, hogy rengeteg emberre számíthatok, akiknek fontos vagyok, és egy ember is fontos egy országnak. Én nem szeretnék elmenni ebből az országból sohasem, mert itt születtem, és itt is szeretnék meghalni, és akik el is mentek, őket is mindig hazavárjuk. És még sok évtizedig szeretnénk megőrizni azokat a hagyományokat, szokásokat, amiket őseink hagytak maguk után.

A Kárpát-medencében előttünk 1100 éve teremtettünk nemzetet és kultúrát.

Először embernek kell születni és utána magyarnak.

A múltban megmutatkozott, hogy a kereszténységnek megvan a nemzetmentő és nemzet-szerkesztő ereje, és ez ma is megvan. Innen is látszik, hogy őrizzük ezeket az értékeket, melyek megmaradtak.

Számomra Magyarország nem csak egy kis ország, hanem az én hazám is, ami tudom, hogy mindig hazavár! Végül Sajó Sándor versével zárom soraimat.

Magyarnak lenni

*„Én népem! Múltba vagy jövőbe nézz:
Magyarnak lenni oly bús, oly nehéz!...
De túl minden bűn, minden szenvedésen,
Önézetünket nem feledve mégsem,
Nagy szívvel, melyben nem apad a hűség,
Magyarnak lenni: büszke gyönyörűség!
Magyarnak lenni: nagy s szent akarat,
Mely itt reszket a kárpátok alatt.
Ha küszdödőn, ha szenvedőn, ha sírva:
Viselni sorsunk, ahogy meg van írva;
Lelkünkbe szíva magyar földünk lelkét,
Vérünkbe oltva ősök honszerelmét,
Féltőn borulni minden magyar rögre,
S hozzátapadni örökkön-örökre!”*